

Teza: brak przesłanek do zwieszenia postępowania dyscyplinarnego.

W przypadku, gdy nie zachodzi stan długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k. stosowanego odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, nie ma podstaw do zawieszenia tego postępowania. Sam fakt złożenia przez skarżącego wniosku o ściganie rzecznika dyscyplinarnego i radcy prawnego nie stanowi przesłanki do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

Sygn. akt WO-87/19

POSTANOWIENIE
z dnia 5 sierpnia 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący SWSD Marek Hamerlik (sprawozdawca)

Sędziowie: SWSD Jolanta Ruszczak, SWSD Teresa Famulska

Protokolant Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2019 roku

zażalenia pokrzywdzonego L. J. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 18 lutego 2019 r. sygn. akt DO 94/18 w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania w sprawie przeciwko radcy prawnemu A. D. (1) (nr wpisu WA- (...))

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 18 lutego 2019 r. sygn. akt DO 94/18 o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w dniu 13 lutego 2019 r. po rozpoznaniu na posiedzeniu wniosku skarżącego L. J. o zwieszenie postępowania sygn. akt DO 94/18 w sprawie odmowy wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu A. D. (2), oddalił wniosek skarżącego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, zwanym dalej „sądem okręgowym” - wniosek a zawieszenie postępowania jest bezzasadny. Zdaniem sądu okręgowego nie zachodzi stan „długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania” w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k. stosowanego odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych. Sąd okręgowy wskazał, iż sam fakt złożenia przez skarżącego wniosku o ściganie karne Rzecznika Dyscyplinarnego i radcy prawnego A. D. (1) nie stanowi przesłanki do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego. Sąd Okręgowy podkreślił również, że organy dyscyplinarne prowadzą swoje czynności niezależnie od czynności organów postępowania karnego.

Zażalenie datowane 20.03.2019 r. na niniejsze postanowienie złożył Skarżący L. J. zarzucając, naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść kwestionowanego postanowienia, co znalazło wyraz w złożeniu przez Skarżącego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez sędziów OSD OIRP w Warszawie w tym wobec radcy prawnego A. D. (1). Prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie. Skarżący nie zgadzając się z kwalifikacją prawną zaskarżył postanowienie. Sprawa jest w toku i nie została prawomocnie zakończona. Skarżący

w zażaleniu jako zarzut podniósł, iż takie samo zawiadomienie do Prokuratury zostało złożone przez niego wobec Rzecznika Dyscyplinarnego, radcy prawnego B. M..

Mając na względzie powyższe zarzuty Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zwany dalej „sądem odwoławczym” zażalenie Skarżącego uznaje za bezzasadne.

Zgodnie z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody.

Podane w w/w artykule powody zawieszenia postępowania mają charakter przeszkód natury faktycznej. Nie dają one podstaw do zawieszenia z powodu oczekiwania na prejudykat czy orzeczenie w innej sprawie karnej. Takie stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2018 r. Sygn. akt II AKz 182/18.

Przyczyny zawieszenia wskazane w art. 22 § 1 k.p.k. dotyczą niemożności prowadzenia postępowania w sprawie. Stanowisko w tym zakresie zarówno judykatury jak i doktryny jest ugruntowane i wskazuje na przyczyny zawieszenia postępowania, jako długotrwałe przeszkody uniemożliwiające prowadzenie postępowania. Za taką przeszkodę uniemożliwiającą bieg postępowania nie można uznać złożenia przez Skarżącego wniosku o wszczęcie postępowania karnego. Jak wskazano wyżej przyczyna winna mieć charakter natury faktycznej (choroba, oskarżony zbiegł, nie może uczestniczyć w sprawie z innych powodów).

Wobec powyższego, zdaniem sądu odwoławczego w przedstawionym stanie faktycznym brak podstaw do zawieszenia postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.

Do rozważenia pozostaje przepis art. 67 ustawy o radcach prawnych, który przewiduje możliwość takiego zawieszenia, pozostawiając rozstrzygnięcie w sprawie zawieszenia do uznania sądu dyscyplinarnego.

Słusznie sąd okręgowy wskazał, że postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu okręgowego w zakresie braku podstaw do zawieszenia postępowania na podstawie art. 67 ustawy o radcach prawnych.

Prokurator odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie. Skarżący zaskarżył postanowienie Prokuratora, sprawa jest w toku i nie została prawomocnie zakończona.

Sąd odwoławczy zgadza się ze stanowiskiem sądu okręgowego, że zakończenie sprawy przez Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Warszawie nie pozbawia skarżącego prawa do złożenia ponownego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionej, jeżeli ujawnią się nowe okoliczności w sprawie karnej.

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych utrzymał w mocy postanowienie sądu okręgowego.